

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, dnia 13 października 2023 r.

DIH-4.707.18.2023.TN

DECYZJA DIH.4.16.2023

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775 i poz. 803) zwanej dalej „KPA”, art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706 ze zm.), zwanej dalej „ustawą o Inspekcji Handlowej”, art. 91 pkt 25 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022r. poz. 1622), zwaną dalej „ustawą o zużytym sprzęcie”, po rozpatrzeniu odwołania z dnia 19 lipca 2023 r. wniesionego przez Pana Kazimierza Siuzdaka prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą SKLEP EL-KAZ-Siuzdak Kazimierz w Leżajsku, od decyzji Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Rzeszowie (sygn. akt KP.8361.48.2023) z 5 lipca 2023 r. wymierzającej ww. przedsiębiorcy administracyjną karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (pięć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia w należącym do przedsiębiorcy sklepie zlokalizowanym w Leżajsku przy ul. Rynek nr 4, obowiązku wynikającego z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie dotyczącego umieszczenia w widocznym miejscu informacji określonych w art. 37 ust. 2-3 w/w ustawy,

**Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy.**

UZASADNIENIE

W dniu 19 lipca 2023 r. do Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Rzeszowie, zwanego dalej „Podkarpackim WIIH” wpłynęło odwołanie z dnia 19 lipca 2023 r., które zostało wniesione przez Pana Kazimierza Siuzdaka prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą SKLEP EL-KAZ-Siuzdak Kazimierz w Leżajsku od decyzji Podkarpackiego WIIH (sygn. akt KP.8361.48.2023) z 5 lipca 2023 r. wymierzającej ww. przedsiębiorcy administracyjną karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (pięć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia w należącym do przedsiębiorcy sklepie zlokalizowanym w Leżajsku przy ul. Rynek nr 4, obowiązku wynikającego z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie dotyczącego umieszczenia w widocznym miejscu informacji określonych w art. 37 ust. 2-3 w/w ustawy.

Decyzja Podkarpackiego WIIH została doręczona stronie 7 lipca 2023 r., natomiast odwołanie zostało wniesione osobiście przez stronę w dniu 19 lipca 2023 r.

Pismem z dnia 25 lipca 2023 r. Podkarpacki WIIH przekazał przedmiotowe odwołanie do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej „Prezesem Urzędu”.

Inspektorzy reprezentujący Podkarpackiego WIIH, przeprowadzili w dniach 2 i 7 marca 2023 r. kontrolę w sklepie należącym przedsiębiorcy. W trakcie kontroli inspektorzy, sprawdzili prawidłowość wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wynikającym z art. 37 oraz art. 39 ustawy o zużytym sprzęcie. W pierwszym dniu kontroli tj. 2 marca 2023 r., inspektorzy przeprowadzający kontrolę stwierdzili, że w objętym kontrolą sklepie należącym do kontrolowanego brak było umieszczonej informacji w zakresie, o którym mowa w ust. 37 ust. 2-3 ustawy. Inspektorzy stwierdzili brak informacji odnośnie:

- nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełni te same funkcje co sprzęt dostarczony przez dystrybutora, dostarczającego nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych (art. 37 ust. 2 w/w ustawy);
- nieodpłatnego przyjęcia w jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, przez dystrybutora prowadzącego jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej, co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych (art. 37 ust. 3 w/w ustawy).

W trakcie kontroli, w ramach dobrowolnych działań naprawczych brakujące informacje zostały uwidocznione w widocznym miejscu w kontrolowanym sklepie. Ustalenia z kontroli zawarte zostały w protokole kontroli sygn. KP.8361.48.2023, który w dniu 8 marca 2023 r. z uwagi na nieobecność kontrolowanego lub osób przez niego upoważnionych podczas kontroli, został przesłany do kontrolowanego. Do powyższego protokołu kontrolowany nie wniósł uwag.

W związku z ustaleniami kontroli, Podkarpacki WIIH pismem z dnia 5 czerwca 2023 r. zawiadomił kontrolowanego przedsiębiorcę o wszczęciu w dniu 5 czerwca 2023 r. z urzędu postępowania w trybie art. 91 pkt 25 ww. ustawy. Stronę postępowania pouczono o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu, a w szczególności o prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów, przeglądania akt sprawy, jak również brania udziału w przeprowadzeniu dowodu, zadawaniu pytań świadkom, biegłym i stronom oraz składania wyjaśnień. Odbiór pisma potwierdzono w dniu 6 czerwca 2023 r.

Strona z przysługującego jej prawa do czynnego udziału w postępowaniu skorzystała, przesyłając pismo z dnia 12 czerwca 2023 r., w którym wniosła na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 KPA o odstąpienie od nałożenia kary i jej zamiany na pouczenie, ewentualnie w przypadku nieuwzględnienia tego wniosku, o nałożenie kary w możliwie najniższym wymiarze. Uzasadniając swój wniosek przedsiębiorca opisał ustalenia kontroli a następnie wskazał, że prowadzi działalność gospodarczą od 1995 roku i w dotychczasowej działalności nie był karany z tytułu naruszeń przepisów. Strona wskazała również, że prowadzona firma jest małym biznesem a kontrolowany sklep to niewielki punkt w małej miejscowości, zaś klientami sklepu są mieszkańcy Leżajska i okolic, którzy stanowią głównych konsumentów i wiedzą, gdzie w okolicy oddać zużyty sprzęt. Strona podała, że pozostałe wymogi zostały spełnione, a zakwestionowany przepis nie został

spełniony tylko w części, co było spowodowane nieprawidłową interpretacją przepisu art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie. Strona wskazała, wskazując, że taki sam problem tj. z interpretacją przepisów, ma wielu przedsiębiorców prowadzących niewielkie placówki z uwagi na niejednoznaczne brzmienie tego przepisu. Zdaniem strony, wielu przedsiębiorców z uwagi na warunki prowadzenia sprzedaży sprzętu elektronicznego (np. mała powierzchnia sklepu) uznaje, że te obowiązki ich nie dotyczą. Strona wskazała, że nieprawidłowa interpretacja przepisu w/w ustawy spowodowała niedopełnienie obowiązku wynikającego z art. 37, lecz jednocześnie stwierdzona nieprawidłowość została niezwłocznie usunięta. W ocenie strony, stopień szkodliwości naruszenia przepisów miał znikomą wagę i nie ma podstaw by uznać, że jakikolwiek konsument ucierpiał z powodu nieumieszczenia w sklepie pełnej informacji na temat zużytego sprzętu. Zdaniem strony, okres naruszeń był krótkotrwały, a stwierdzone nieprawidłowości niezwłocznie zostały usunięte. Strona wskazała również, że nawet kara w minimalnej wysokości 5 000 zł byłaby zbyt dotkliwa, gdyż jest małą firmą, a sytuacja na rynku jest bardzo trudna z uwagi na pandemię COVID-19 i w związku z trwającą wojną w Ukrainie.

Podkarpacki WIIH decyzją (sygn. akt KP.8361.48.2023) z 5 lipca 2023 r. wymierzył przedsiębiorcy administracyjną karę pieniężną w wysokości 5 000 zł z tytułu niedopełnienia w należącym do przedsiębiorcy sklepie obowiązku wynikającego z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie dotyczącego umieszczenia w widocznym miejscu informacji określonych w art. 37 ust. 2-3 w/w ustawy.

Strona wniosła odwołanie od ww. decyzji zaskarżając ją w całości.

W swoim odwołaniu strona podniosła następujące zarzuty oraz wniosła następujące wnioski.

1. Zarzuty naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy,

- a) zarzut naruszenia art. 7 w zw. z art. 77 §1 i 80 KPA - poprzez niepodjęcie czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, pominięcie części materiału dowodowego oraz niepełną, a w konsekwencji błędną ocenę dowodu w sprawie;
- b) zarzut naruszenia art. 189f §1 pkt 1 w zw. z art. 81a KPA - poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości co do stanu faktycznego na niekorzyść strony, co negatywnie wpłynęło na ustalenia Organu w zakresie możliwości odstąpienia od administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu.

2. Wnioski strony

- a) na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 KPA - uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i orzeczenie w tym zakresie co do istoty sprawy, ewentualnie:
- b) na podstawie art. 138 § 2 KPA - uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, a dodatkowo o:
- c) na podstawie art. 136 KPA - przeprowadzenie dowodu z bilansów księgowych kontrolowanego sklepu za lata 2021-2022 na okoliczność sytuacji finansowej kontrolowanego sklepu.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje.

Odwołanie strony nie zasługuje na uwzględnienie.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji Organu pierwszej instancji. W toku postępowania Organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie Strony jest uzasadnione oraz sprawdza czy wydana decyzja była prawidłowa.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes Urzędu wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą oraz zapoznał się z dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej, dokonując przy tym ich wszechstronnej oceny.

Zaskarżona decyzja została wydana w związku z naruszeniem przez przedsiębiorcę obowiązku wynikającego z art. 37 ust. 4 ww. ustawy o zużytym sprzęcie dotyczącego umieszczenia w widocznym miejscu informacji określonych w art. 37 ust. 2-3 ww. ustawy.

Przepis art. 37 ustawy o zużytym sprzęcie formułuje obowiązek dwojakiego rodzaju, tj. obowiązek odbioru lub przyjmowania zużytego sprzętu (art. 37 ust. 1 – 3) oraz obowiązek informacyjny (art. 37 ust. 4). Należy rozróżnić obowiązek przyjmowania zużytego sprzętu, który nakłada na dystrybutorów obowiązek o charakterze faktycznym od obowiązku informacyjnego określonego w art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie powiązanego z art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy, odnoszącym się do czynności faktycznych. Tym samym naruszenie obowiązku informacyjnego może być powiązane z jedną czynnością faktyczną (nieodpłatny odbiór lub przyjęcie zużytego sprzętu) lub ze wszystkim trzema czynnościami faktycznymi.

Zgodnie z art. 37 ust. 4 ww. ustawy dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w ust. 1-3, tj.

1. Dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany.
2. Dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony.
3. Dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Nie ulega wątpliwości, że przedsiębiorca jest dystrybutorem w rozumieniu przepisów ustawy o zużytym sprzęcie. W myśl definicji ustawowej określonej w art. 4 pkt 2 ww. ustawy: „Ileokroć w ustawie jest mowa o (...) dystrybutorze rozumie się przez to osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną w łańcuchu dostaw, która udostępnia na rynku sprzęt; dystrybutor może być jednocześnie wprowadzającym sprzęt”.

Tym samym przedsiębiorca jest dystrybutorem sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Według ustawy o zużytych sprzęcie pod pojęciem sprzętu rozumie się urządzenie, którego prawidłowe działanie jest uzależnione od dopływu prądu elektrycznego lub od obecności pól elektromagnetycznych, oraz urządzenie mogące służyć do wytwarzania, przesyłu lub pomiaru prądu elektrycznego lub pól elektromagnetycznych, które są zaprojektowane do użytku przy napięciu elektrycznym nieprzekraczającym 1000V dla prądu przemiennego oraz 1500V dla prądu stałego (art. 4 pkt 13 ww. ustawy).

Sprzętem przeznaczonym dla gospodarstw domowych jest sprzęt, który może być używany w gospodarstwach domowych, jak i przez użytkowników innych niż gospodarstwa domowe (art. 4 pkt 14 ww. ustawy).

Pojęcie zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych zdefiniowane zostało w art. 4 pkt 25 ww. ustawy i oznacza zużyty sprzęt pochodzący z gospodarstw domowych oraz zużyty sprzęt pochodzący ze źródeł innych niż gospodarstwa domowe, który ze względu na charakter i ilość jest podobny do zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych; za zużyty sprzęt pochodzący z gospodarstw domowych uznaje się odpady powstałe ze sprzętu, który z dużym prawdopodobieństwem będzie używany zarówno przez gospodarstwa domowe, jak i przez użytkowników innych niż gospodarstwa domowe.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 ww. ustawy, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto wbrew przepisom art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy.

Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w przypadku, o którym mowa powyżej, zgodnie z art. 92 pkt 6 ww. ustawy, wynosi od 5 000 zł do 300 000 zł, natomiast przy ustalaniu jej wysokości uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

W przedmiotowej sprawie, w wyniku kontroli przeprowadzonej w dniach 2 i 7 marca 2023 r. w sklepie należącym do przedsiębiorcy, ustalono, że prowadzący tam działalność gospodarczą dystrybutor, nie dopełnił obowiązku wynikającego z art. 37 ust 4 ustawy o zużytych sprzęcie, gdyż nie uwidoczniał w tym punkcie sprzedaży informacji, o których mowa w art. 37 ust. 2-3 ww. ustawy. W związku z powyższym, spełnione zostały przesłanki do nałożenia na kontrolowanego administracyjnej kary pieniężnej. W trakcie kontroli nie zakwestionowano naruszenia obowiązku informacyjnego określonego w art. 37 ust. 1 ww. ustawy.

Zgodnie z art. 93 ust. 5 ww. ustawy:

„W przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.”

Tym samym naruszenie przez stronę obowiązku informacyjnego określonego w art. 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie poprzez nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 2-3 będzie skutkowało nałożeniem na stronę kary łącznej za te naruszenia.

Zaskarżona decyzja oparta jest na spójnym materiale dowodowym pozwalającym na przyjęcie, że ustalony stan faktyczny uzasadnia wydanie powyższego rozstrzygnięcia, to jest: protokole kontroli nr KP.8361.48.2023 z dnia 6 lutego 2023 r. wraz z załącznikami, zawiadomieniu o wszczęciu postępowania z urzędu z dnia 1 czerwca 2023 r., piśmie strony

z dnia 12 czerwca 2023 r., wydruku z bazy CEDIG. W ocenie Prezesa Urzędu, materiał dowodowy zebrany w trakcie kontroli i w postępowaniu administracyjnym I instancji jest wystarczający do stwierdzenia naruszenia a następnie do nałożenia na stronę administracyjnej kary pieniężnej i nie wymaga uzupełnienia.

W celu sprawdzenia przestrzegania przez kontrolowanego (jako dystrybutora) obowiązków wynikających z ustawy o zużytych sprzęcie przypadkowo wybrano (w ramach zakupu kontrolnego) 4 rodzajów źródeł światła oraz 1 przedłużacz sieciowy przeznaczonych dla gospodarstw domowych tj.: Spektrum LED, LAMPA LED 3000 K, 230V50Hz, E27, 11,5W 74W, Rebel LIGHT, Lampa Led, ZAR0524, 760Im, 8W, E 14, 220° , AC 220-240V; 66mA, 4000 K, 05-2022 Spektrum LED, LAMPA LED 230V 50Hz, 15W, Rebel LIGHT, Lampa Led ZAR 0492, 520 Im, 6W, E14, 180°, AC 2020-2 BLOW - przedłużacz sieciowy, 3 x gniazda, 3m.

Powyższe oznacza, że przedsiębiorca jest dystrybutorem, ponieważ dostarcza nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych. W czasie kontroli ustalono, że w sklepie przedsiębiorca nie udostępnia na rynku sprzętu elektrycznego za pomocą środków porozumiewania się na odległość (załącznik nr 4 do protokołu kontroli).

W toku kontroli ustalono, że kontrolowany zgodnie z art. 37 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie nieodpłatnie odbiera zużyty sprzęt pochodzący z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany co potwierdza odbiór zużytego sprzętu od kontrolujących podczas zakupów kontrolnych sprawdzających rzetelność obsługi konsumentów. Powyższe zostało opisane w punkcie 1 protokołu. W toku prowadzonych czynności kontrolnych w dniu 2 marca 2023 r. stwierdzono, że w punkcie sprzedaży uwidoczniono informację o treści: "Zużyty Sprzęt Elektryczny i Elektroniczny można oddać do utylizacji przy zakupie w stosunku 1:1". Wydruk fotografii nr 3 stanowi załącznik nr 3 do protokołu kontroli.

Odwołujący się uważa, że dowód w postaci załącznika Nr 3 do Protokołu kontroli nr akt K.P.8361.48.2023 - fotografii Informacji dotyczącej utylizacji sprzętu elektronicznego, dalej: „Informacja” - został przez Organ pierwszej instancji częściowo pomięty, a w konsekwencji błędnie oceniony, co skutkowało błędnymi ustaleniami faktycznymi, mającymi następnie wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. W ocenie strony, z analizy wskazanego dowodu - przedmiotowej informacji wynika, że Odwołujący się wypełnił obowiązek informacyjny z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie dotyczący umieszczania informacji, o których mowa w art. 37 ust. 1. W ocenie strony, przedsiębiorca wypełniając obowiązek informacyjny w tym zakresie nie posłużył się literalnym brzmieniem ustawy o zużytych sprzęcie. W ocenie strony, nie przeszkodziło to Organowi pierwszej instancji przyjąć, że obowiązek umieszczania informacji, o których mowa w art. 37 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie został wypełniony. W ocenie strony, informacja stanowiąca załącznik nr 3 do Protokołu kontroli nr akt KP.8361.48.2023 zawiera informację o punktach zbierania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, wraz z podaniem ich adresów. Co najmniej dwa z dziesięciu podanych tam podmiotów to dystrybutorzy prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych. W ocenie strony, odwołujący się wskazał w informacji wyraźnie, że ci dystrybutorzy prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży powyżej 400 m² są punktami,

w których zbiera się zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny. Strona nie zgadza się ze stanowiskiem, że informacja, o której mowa w art. 37 ust. 3 nie została w ogóle uwidoczniiona. Co więcej, Odwołujący się podkreślił, że wykazał staranność większą niż wymagana, dodatkowo informując o adresach tych podmiotów. W ocenie strony, pomimo uwidocznienia przez przedsiębiorcę informacji o zbieraniu zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego przez dystrybutorów prowadzących jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży wynoszącej co najmniej 400 m², Organ pierwszej instancji błędnie przyjął, że informacja ta w ogóle nie została uwidoczniiona. Skutkowało to przyjęciem niedopełnienia przez przedsiębiorcę obowiązku z art. 37 ust. 4 ustawy o zużyтым sprzęcie w zakresie dotyczącym art. 37 ust. 3 ww. ustawy.

Odnosząc się do zarzutu strony odnośnie kwalifikacji pisemnej informacji i jej treści (zał. nr 3 do protokołu kontroli) to należy wskazać, że nie kwestionowano naruszenia obowiązku informacyjnego wynikającego z art. 37 ust. 1 ustawy o zużyтым sprzęcie. Nie można zgodzić się z twierdzeniami strony o pominięciu w części i błędnej ocenie dowodu w postaci załącznika nr 3 do protokołu kontroli. Strona słusznie zauważyła, że obowiązek informacyjny z art. 37 ust. 1 o zużyтым sprzęcie nie został przez organ zakwestionowany i tym samym został przez stronę wypełniony. Okoliczność ta pozostaje bez związku z zaniechaniem przez stronę wypełnienia obowiązków informacyjnych wynikających z art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 2-3 ww. ustawy. Jednocześnie nie można zgodzić się, że wypełniono dyspozycję wynikającą z art. 37 ust. 3 ww. ustawy. Ze wskazanego zał. nr 3 nie wynika, że znajduje się tam informacja o obowiązku przyjmowania zużytego sprzętu przez dystrybutorów. Informacja ta przekazywana przez stronę ogranicza się jedynie do wskazania adresów punktów zbierania zużytego sprzętu. Natomiast zgodnie z art. 37 ust. 3 ww. ustawy, konieczne jest wskazanie możliwości oddania do określonego rodzaju placówek sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych z jednoczesnym obowiązkiem przyjęcia go bezpłatnie przez dystrybutora. Strona natomiast wskazała, że „Zużyty Sprzęt Elektryczny i Elektroniczny można oddać do utylizacji przy zakupie w stosunku 1:1”. Zdanie to nie wypełnia obowiązku informacyjnego określonego w art. 37 ust. 3 ustawy o zużyтым sprzęcie. W ocenie Prezesa Urzędu, nie można nawet mówić w tym przypadku o niezastosowaniu literalnego brzmienia, na co powołuje się skarżący. Zdanie to jest wręcz sprzeczne z treścią art. 37 ust. 3 ustawy o zużyтым sprzęcie, a nawet ogranicza uprawnienia konsumentów, co jest niedopuszczalne. Strona nie wskazała o jaki sprzęt faktycznie chodzi czyli, że chodzi o zużyty sprzęt pochodzący z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych. Jak wynika z treści przepisu zwrot zużytego sprzętu nie jest uwarunkowany zakupem nowego sprzętu. Tym samym powiązanie przez stronę ilości zwróconego sprzętu z ilością zakupionego sprzętu poprzez określenie, że zwrot jest możliwy przy zakupie nowego sprzętu w stosunku 1:1 jest błędne. Z treści przepisu wynika, że obowiązek nieodpłatnego przyjęcia sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm nie jest bezwzględnie powiązany z koniecznością zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych. Dlatego też nie można w tym przypadku mówić, że jest wymagany zwrot przy zakupie w stosunku 1:1. Tym samym strona dokonała nieprawidłowej wykładni art. 37 ust. 3 ustawy o zużyтым sprzęcie, a informacja, na którą powołuje się skarżący, jest

sprzeczna z brzmieniem tego przepisu czyli z art. 37 ust. 3 ustawy o zużytym sprzęcie.

W przedmiotowym przypadku zaistniała sytuacja, gdzie przedsiębiorca w sposób dowolny, sprzeczny z treścią ustawy interpretował na niekorzyść konsumentów przepisy ustawy pozbawiając jednocześnie konsumentów informacji, których obowiązek umieszczenia w widocznym miejscu jest wymagany prawem.

Teza wyroku NSA z 9 października 2019 r. sygn. akt II GSK 710/19 brzmi: "Nie oznacza ona, że o przydatności uwidaczniania ceny rozstrzygać może każdorazowo przedsiębiorca, przyjmując swoje własne kryteria celowości informowania o cenach odpowiednich produktów." Teza ta została utrzymana i przywołana w treści uzasadnienia wyroku NSA z 28 września 2021 r. (sygn. akt II GSK 805/21): „Nie ma żadnego prawnego uzasadnienia, aby przedsiębiorcy, uwzględniając specyfikę prowadzonej przez siebie działalności usługowej, kierując się niejasnymi i nieprecyzyjnymi kryteriami, uwidaczniali ceny z naruszeniem kryteriów ustawowych”. Pomimo tego, że przedmiotem niniejszej sprawy jest ustawa o zużytym sprzęcie, tezy orzeczeń NSA wskazują wyraźnie, że w przypadku realizacji obowiązku informacyjnego, określonego przepisami prawa, dowolność rozumiana przez stronę jako brak literalności w odniesieniu do treści przepisu, jest niedopuszczalna. Tym samym nie ma żadnego prawnego uzasadnienia, aby przedsiębiorcy, kierując się niejasnymi i nieprecyzyjnymi kryteriami, umieszczali informacje z naruszeniem kryteriów ustawowych.

Stanowisko strony odnośnie wykładni przepisu art. 37 ust. 3 ww. ustawy jest rozbieżne z wykładnią ww. przepisu stosowaną przez organy. Strona w powiązaniu ze swoim stanowiskiem w sprawie wniosła zarzut naruszenia art. 7 w zw. z art. 77 § 1 i 80 KPA - poprzez niepodjęcie czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, pominięcie części materiału dowodowego oraz niepełną, a w konsekwencji błędną ocenę dowodu w sprawie. Ochrona praworządności, interes społeczny i słuszny interes obywateli określony w art. 7 KPA nie może odnosić się wyłącznie do postępowania zainicjowanego przez stronę ale musi uwzględniać też rolę decyzji w aspekcie zapewnienia praworządności, interesu społecznego i słusznego interesu obywateli, której uchylecia żąda strona. Interesem społecznym a właściwie publicznym jest ochrona środowiska i zdrowia ludzi przez zapobieganie niekorzystnym skutkom wytwarzania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (art. 1 ustawy o zużytym sprzęcie).

W swoim wyroku z dnia 13 czerwca 2023 r., sygn. akt II GSK 1271/21, Naczelny Sąd Administracyjny orzekł: „Przepis art. 7 KPA - określa zasadę prawdy obiektywnej. Z zasady tej wynika obowiązek wyczerpującego zbadania wszystkich okoliczności faktycznych związanych z określoną sprawą. Dopełniający tę regulację art. 77 § 1 KPA nakłada na organ prowadzący postępowanie administracyjne obowiązek wyczerpującego ustalenia stanu faktycznego sprawy i przeprowadzenia w tym celu wszelkich niezbędnych dowodów. Zgodnie natomiast z art. 80 KPA ocena, czy dana okoliczność została udowodniona, dokonywana ma być na podstawie całokształtu materiału dowodowego. Oparcie w sprawie ustaleń na dowodach w postaci protokołu kontroli (...), fotografii (...) nie może być uznane za niewystarczające”. Prezes Urzędu informuje, że postępowanie zostało przeprowadzone prawidłowo, dowodem w sprawie jest protokół kontroli i dokumentacja fotograficzna stanowiąca załącznik do protokołu kontroli. Odmienne stanowisko strony o wykładni art. 37 ust. 3 ustawy o zużytym sprzęcie nie skutkuje przyjęciem, że doszło do naruszenia art. 7 w zw. z art. 77 § 1 i 80 KPA. Na tej podstawie, Prezes Urzędu stwierdza, że zarzut naruszenia art. 7 w zw. z art. 77 § 1 i 80 KPA jest oczywiście bezzasadny.

Zgodnie z treścią art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

Strona nie przedstawiła ani organowi I instancji ani organowi II instancji żadnych dowodów i okoliczności wskazujących, że dochowała należytej staranności i uczyniła wszystko, czego można od niej rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miała żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których nie mogła przewidzieć. Okoliczności wymienione w pismach strony takie jak kwestie pandemii czy sytuacja na Ukrainie nie mają związku z przesłankami wymienionymi w art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie. Bez znaczenia w tym przypadku pozostaje również fakt, że stwierdzone w toku kontroli uchybienia zostały usunięte w trybie bezzwłocznym. Podjęcie działań naprawczych nie zwalnia strony od odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w dniu rozpoczęcia kontroli. Istotny z punktu widzenia zastosowania przepisów ustawy jest bowiem fakt, iż w momencie podjęcia kontroli, informacje w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 2-3 nie były uwidocznione dla konsumentów w punkcie sprzedaży. Należy również mieć na względzie, że czynność umieszczania wymaganych informacji jest okolicznością całkowicie zależną od strony. Na tej podstawie, Prezes Urzędu stwierdza, że strona nie spełniła żadnej przesłanki, która mogłaby skutkować umorzeniem wszczętego postępowania administracyjnego i w tym konkretnym przypadku występuje brak podstaw do odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej wynikającej z art. 93 ust. 4 ww. ustawy.

Przy wymiarze kary uwzględniono przesłanki wymiaru kary określone w art. 93 ust. 3 ww. ustawy. Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu.

Stopień szkodliwości naruszenia – został określony jako poważny. Strona nie wypełniła ciążącego na niej obowiązku wynikającego z art. 37 ust. 4 ww. ustawy, tj. umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 2-3 ww. ustawy. Stanowiło to niewidocznienie informacji dwóch z trzech wymaganych tym przepisem obowiązków. Celem ustawodawcy było umożliwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się w prawidłowy sposób odpadów w postaci zużytego sprzętu elektronicznego i elektrycznego, poprzez dostęp do informacji podczas ich zakupu, gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić. Niespełnienie przez przedsiębiorcę ww. obowiązków informacyjnych nie przyczynia się do prawidłowej organizacji selektywnej zbiórki stanowiącej warunek konieczny do zagwarantowania właściwego przetwarzania i recyklingu WEEE (zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego). Powyższe jest niezbędne do osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska. Tym samym stopień szkodliwości naruszenia został określony jako poważny. Obowiązkiem przedsiębiorcy jako profesjonalnego uczestnika obrotu, jest znajomość przepisów dotyczących jego działalności, wypełnienia tych obowiązków i ich respektowania.

Rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia - naruszenie obowiązku informacyjnego i zakres

tego naruszenia odnoszący się do dużej ilości konsumentów ma charakter poważny. Stwierdzone naruszenie odnosiło do informacji, które powinny znajdować się w objętym kontrolą sklepie przedsiębiorcy w związku ze sprzedażą sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych. Obowiązkiem przedsiębiorcy jako profesjonalnego uczestnika obrotu, jest znajomość przepisów dotyczących jego działalności, wypełnienia tych obowiązków i ich respektowania. Tym samym rodzaj, czyli naruszenie obowiązku informacyjnego i zakres tego naruszenia odnoszący się do dużej ilości konsumentów ma charakter poważny.

Okres trwania naruszenia - z uwagi na fakt pierwszej kontroli przez Podkarpackiego WIIH u kontrolowanego przedsiębiorcy w zakresie przestrzegania przepisów ustawy o zużytym sprzęcie okres trwania naruszenia może obejmować okres od momentu wejścia w życie przepisów ustawy do momentu kontroli. Podkarpacki WIIH w swojej decyzji wskazał, że okres trwania naruszenia nie jest możliwy do ustalenia, z uwagi na fakt pierwszej kontroli u kontrolowanego przedsiębiorcy w zakresie przestrzegania przepisów ww. ustawy. Niemniej jednak, na podstawie danych zawartych w Centralnej Ewidencji Informacji o Działalności Gospodarczej, przedsiębiorca wykonuje działalność gospodarczą od 28 marca 1995 r., natomiast ustawa obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. W ocenie Prezesa Urzędu, strona jako profesjonalny przedsiębiorca mogła przygotować się do respektowania przepisów ww. ustawy w związku z wykonywaną przez stronę działalnością gospodarczą.

Strona nie zgadza się, że fakt braku wcześniejszego karania podmiotu w długim okresie prowadzenia przez niego działalności zamiast być okolicznością wpływającą na możliwość zastosowania instytucji odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, stał się de facto okolicznością „obciążającą”, co w ocenie strony stoi w rażącej sprzeczności do art. 81a KPA i domniemania zgodnego z prawem prowadzenia przez podmiot działalności gospodarczej, jak również zasady proporcjonalności i pogłębiania zaufania do administracji publicznej wyrażonej w art. 8 KPA.

Odnosząc się do tego zarzutu strony, należy wskazać, że przesłanki wymiaru kary określone w art. 93 ust. 3 ww. ustawy mają charakter autonomiczny i są analizowane w zakresie wymierzenia wysokości kary a nie w zakresie przesłanek odstąpienia od wymierzenia kary, o których mowa w art. 189f KPA. Strona wnosi, aby fakt kontroli, która została przeprowadzona u strony po raz pierwszy od momentu wejścia w życie ww. ustawy świadczył na jej korzyść, bo strona przed kontrolą nie naruszała prawa. Nie można faktycznie ocenić jak długo wisiała kartka w sklepie o treści: "Zużyty Sprzęt Elektryczny i Elektroniczny można oddać do utylizacji przy zakupie w stosunku 1:1". Jak wyjaśniono powyżej, treść tego komunikatu jest błędna, nieprecyzyjna i wprowadza w błąd konsumentów, a przede wszystkim jest niezgodna z prawem. Nie jest zabronione aby strona własnymi słowami przedstawiała wymagane prawem informacje, tylko że te informacje powinny być zgodne z przepisami prawa a nie z poglądami strony. Na marginesie należy wskazać, że kara pieniężna została wymierzona w najniższej możliwej wysokości i argumentacja strony odnosząca się do sposobu obliczania okresu naruszenia nie ma wpływu na wysokość wymiaru kary. Przywoływanie na tym etapie art. 189f KPA nie ma swojego uzasadnienia prawnego ani faktycznego, ponieważ przesłanka okresu naruszenia nie jest faktyczną przesłanką odstąpienia do wymierzenia kary.

Przepis art. 81a § 1 KPA odnoszący się do rozstrzygnięcia wątpliwości co do stanu faktycznego na korzyść strony również w tym przypadku nie miał zastosowania. Stan faktyczny sprawy został określony prawidłowo, w sposób jednoznaczny i w sposób niebudzący

wątpliwości, co ma swoje odzwierciedlenie w protokole kontroli, do którego strona nie wniosła uwag w ustawowym terminie. W myśl tezy wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 8 września 2022 r., II SA/Go 297/22: „Celem art. 81a § 1 KPA jest przeciwdziałanie przyjmowaniu przez organ wersji niekorzystnej dla strony w sytuacji, w której w sprawie są co najmniej dwie zasadniczo sprzeczne, ale równie prawdopodobne w realiach danej sprawy, możliwe wersje stanu faktycznego. Zastosowanie art. 81a § 1 KPA (tj. zasady uwzględnienia wątpliwości na korzyść strony skarżącej) jest dopuszczalne w sytuacji, w której po zebraniu wszelkiego dostępnego materiału dowodowego stan faktyczny sprawy będzie niejednoznaczny i budzący wątpliwości. Przesłanka niedających się usunąć wątpliwości występuje zatem, gdy nie ma dowodów i nie ma możliwości ich uzyskania. Zasada ta bowiem oznacza, że wątpliwości faktyczne rozstrzygnąć należy na korzyść strony tylko wtedy, gdy przez reguły oceny dowodów wskazane w art. 80 - 81 KPA organ nie jest w stanie ustalić jednoznacznie stanu faktycznego. Wchodzą bowiem w grę dwie (lub więcej) równie prawdopodobne wersje zdarzeń. W takim przypadku organ jest zobligowany wybrać taką, która jest najbardziej korzystna dla strony.”

W tym konkretnym przypadku nie występują dwie równie prawdopodobne wersje zdarzeń, tylko występuje spór odnoszący się do wykładni art. 37 ust. 3 ustawy o zużytym sprzęcie.

Dotychczasowa działalność podmiotu - jest to okoliczność przemawiająca na korzyść strony: fakt stwierdzenia naruszenia przepisów ustawy o zużytym sprzęcie po raz pierwszy. Kontrolowany podjął już w trakcie kontroli działania mające na celu wyeliminowanie ujawnionych nieprawidłowości.

Mając na uwadze powyższe, organ ustalił wysokość kary na kwotę 5 000 zł, a więc w najniższej, przewidzianej prawem wysokości.

Kara pieniężna została wymierzona stronie w najniższej możliwej wysokości, dlatego też nieadekwatność kary do przewinienia nie może zostać w tym przypadku uwzględniona. Strona prowadzi działalność gospodarczą i jest obowiązana do znajomości i przestrzegania przepisów dotyczących prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej.

Strona wniosła o odstąpienie od nałożenia kary i zastosowanie pouczenia. Powyższy wniosek odnosi się od żądania strony zastosowania w stosunku do strony art. 189f § 1 pkt 1 KPA.

Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 KPA: „Organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa (...).”

W stosunku do strony nie została wydana decyzja o odstąpieniu od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaniu na pouczeniu, ponieważ organ nie uwzględnił przesłanki znikomej wagi naruszenia prawa. Decyzja I instancji zawiera analizę przesłanki wagi naruszenia prawa, której nie oceniono jako znikomej.

Aby można było zastosować odstąpienie od wymierzenia kary w trybie art. 189f § 1 pkt 1 KPA jednocześnie powinny być spełnione dwie przesłanki: znikoma waga naruszenia prawa jak i zaprzestanie przez stronę naruszania prawa. Pierwsza przesłanka określona w art. 189f § 1 pkt 1 KPA odnosi się do obligatoryjnego zastosowania przez organ odstąpienia od wymierzenia kary w przypadku zaistnienia znikomej wagi naruszenia prawa. Ustawodawca jako pierwszą przesłankę wskazał znikomą wagę naruszenia prawa ale poprzez spójnik „a” wzmocnił ją następną przesłanką odnoszącą się do zaprzestania naruszania prawa, co należy rozumieć w ten sposób, że przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa ma zastosowanie o ile

strona zaprzestanie naruszania prawa. Powyższe oznacza, że obydwie przesłanki są ze sobą powiązane i wzajemnie się uzupełniają. Dlatego też art. 189f § 1 pkt 1 KPA należy rozumieć w ten sposób, że organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli: waga naruszenia prawa jest znikoma i strona zaprzestała naruszania prawa. Tym samym zaistnienie jednej przesłanki np. zaprzestania naruszania prawa nie jest wystarczające do zastosowania w stosunku do strony instytucji odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej.

Wagę naruszenia prawa odnosi się do poziomu naruszenia norm chroniących interes publiczny lub interes społeczny, rozumiany jako interes konkretnej grupy społecznej. W tym przypadku chodzi o naruszenie interesu społecznego, czyli interesu konsumentów i interesu publicznego polegającego na ochronie środowiska i zdrowia ludzi przez zapobieganie niekorzystnym skutkom niewłaściwego postępowania ze użytym sprzętem elektrycznym i elektronicznym. Ustawodawca nigdzie nie wskazał okoliczności, którymi organ powinien kierować się przy wartościowaniu stopnia klasyfikacji naruszenia prawa, który ma być "znikomy".

W orzecznictwie sądów administracyjnych przyjmuje się, że ocena znikomości musi być zindywidualizowana, a więc odnosząca się zarówno do sytuacji zobowiązanego podmiotu, jak i okoliczności, w których doszło do naruszenia oraz jego wagi z punktu widzenia interesu publicznego. Chodzi tu o realizację w odniesieniu do sankcji administracyjnej funkcji ochronnej polegającej na ochronie wartości realizowanych przez normy prawa administracyjnego oraz funkcji pomiaru wagi chronionego dobra mierzonej stopniem dolegliwości sankcji administracyjnej w relacji do społecznej wagi chronionych wartości. (patrz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 8 września 2022 r., sygn. akt II GSK 744/19).

Odnosząc się od chronionych wartości i dóbr, to strona naruszyła istotne obowiązki informacyjne, dzięki którym konsumenci mogli zapoznać się z przepisami prawa dotyczącymi prawidłowego postępowania ze użytym sprzętem. Brak tych informacji mógł spowodować niezgodne z przepisami postępowania przez konsumentów ze użytym sprzętem. Strona jest przedsiębiorcą prowadzącym profesjonalną działalność gospodarczą i powinna znać i stosować przepisy prawa, które dotyczą jej działalności gospodarczej i tym samym nie można jej przypisać braku zawinienia. Ponadto cele zostały określone w art. 1 w/w ustawy, który brzmi: „Ustawa określa środki służące ochronie środowiska i zdrowia ludzi przez zapobieganie niekorzystnym skutkom wytwarzania użytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, zwanego dalej „ użytym sprzętem”, i gospodarowania nim lub przez ograniczanie tych skutków oraz ogólnych skutków wykorzystania zasobów i poprawę efektywności ich wykorzystania.”

W ocenie Prezesa Urzędu, nie można bowiem uznać za naruszenie przepisów prawa, w stopniu znikomym, takiego naruszenia, które nie budzi żadnych wątpliwości, a do którego doszło na skutek nieprzebrzegania przepisów prawa przez podmiot do tego zobowiązany. Należy podkreślić, że art. 37 ust. 4 ustawy o użytym sprzęcie zobowiązuje dystrybutora - którym na gruncie ustawy i niniejszej sprawy niewątpliwie jest strona - do uwidocznienia w punkcie sprzedaży informacji, o której mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy. Strona nie dopełniła obowiązku uwidoczniania tych informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 2-3 ustawy o użytym sprzęcie. Nie można mówić o znikomości naruszenia prawa w przypadku, gdy 2 z 3 wymaganych informacji w ogóle nie zostało uwidocznione. Jednocześnie przepis art. 37 ust. 4 ww. ustawy, w sposób jasny i niewymagający dodatkowych wyjaśnień

wskazuje, jakie obowiązki informacyjne zostały nałożone na dystrybutora, czyli jest to obowiązek uwidocznienia informacji, o których mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy. W odniesieniu do przesłanki zaprzestania naruszania prawa z art. 189f § 1 pkt 1 KPA oraz informacji, że strona podjęła dobrowolne działania naprawcze i stwierdzone nieprawidłowości zostały bezzwłocznie usunięte, to należy podkreślić, że działania miały charakter następczy i podjęto je w wyniku kontroli przeprowadzonej przez inspektorów Inspekcji Handlowej.

Brak informacji, o których mowa w art. 37 ust. 2-3 ustawy o użytym sprzęcie mógł spowodować niezgodne z przepisami gospodarowanie przez konsumentów użytym sprzętem, co ma bezpośredni wpływ na ochronę środowiska a tym samym na zdrowie i życie ludzi. Tym samym pomimo spełnienia przesłanki zaprzestania naruszania prawa, w ocenie Prezesa Urzędu, nie została spełniona przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa, co uniemożliwia zastosowanie w stosunku do strony instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, o której mowa w art. 189f § 1 pkt 1 KPA.

Podobnie w przedmiotowej sprawie nie znajduje zastosowania art. 189f § 1 pkt 2 KPA z uwagi na fakt, że za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Postępowania o nałożenie kary pieniężnej w tym przedmiocie są wyłącznie prowadzone przez ten sam organ Podkarpacki WIIH na terenie województwa podkarpackiego i przepis ten nie ma w tym przypadku zastosowania.

Nie jest również możliwe zastosowanie odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 2 KPA gdzie w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających: 1) usunięcie naruszenia prawa lub 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia. Zgodnie z art. 189f § 3 KPA organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia. Strona nie realizowała obowiązku informacyjnego w związku z zawarciem umowy z konsumentami, dlatego też nie jest możliwe spełnienie celów dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna czyli celów związanych z gospodarowaniem użytym sprzętem elektrycznym i elektronicznym po zawarciu umów sprzedaży z konsumentami.

Zasadnie zatem Organ I instancji nie zastosował w przedmiotowej sprawie instytucji odstąpienia od wymierzenia kary.

Kwestie dotyczące wpływu kary na prowadzenie działalności gospodarczej przez stronę mogą być analizowane w odrębnych postępowaniach (o udzielenie ulg) a nie w postępowaniu głównym odnoszącym się do decyzji wymiarowej, nakładającej administracyjną karę pieniężną. Postępowanie w zakresie ulgi w spłacie należności podatkowych jest postępowaniem odrębnym od wymiarowego i bada się w nim wyłącznie zaistnienie przesłanek ważnego interesu strony lub interesu publicznego, o których mowa w treści art. 67a Ordynacji Podatkowej – w kontekście zasadności przyznania wnioskodawcy określonej przez niego ulgi podatkowej (patrz: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 20 marca 2012 r., II FSK

1733/10). Na tej podstawie, Prezes Urzędu stwierdza, że wniosek o przeprowadzenie dowodu z bilansów księgowych kontrolowanego sklepu za lata 2021-2022 na okoliczność sytuacji finansowej kontrolowanego sklepu nie ma znaczenia dla sprawy, ponieważ niniejsze postępowanie nie jest postępowaniem o udzielenie ulgi w spłacie publiczno-prawnej należności, którą jest administracyjna kara pieniężna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 KPA Organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy. Należy przy tym podkreślić, że utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji jest konsekwencją dokonania przez Organ drugiej instancji oceny, że decyzja Organu pierwszej instancji była prawidłowa i co do istoty sprawy identyczna, jak decyzja podjęta przez Organ drugiej instancji. Prezes Urzędu przychylił się tym samym do ustaleń poczynionych w toku postępowania przez Organ pierwszej instancji oraz uznał, że Podkarpacki WIIH zasadnie wymierzył ww. przedsiębiorcy administracyjną karę pieniężną w wysokości 5 000 zł z tytułu niedopełnienia w należącym do przedsiębiorcy sklepie obowiązku wynikającego z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie dotyczącego umieszczenia w widocznym miejscu informacji określonych w art. 37 ust. 2-3 w/w ustawy.

Tym samym, decyzja Podkarpackiego WIIH (sygn. akt KP.8361.48.2023) z 5 lipca 2023 r. powinna pozostać w obrocie prawnym.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/